

[Alfred Jensen.]

jo vist sig, at det var muligt at nå frem til en løsning — og jeg tror, det havde været bedre for forholdet mellem Danmark og Færøerne, om det var sket, uden at politistyrken var afsendt.

Vi i den kommunistiske gruppe håber, at den bitterhed, der er opstået hos det færøske folk, ikke skal blive forøget ved, at den kommissionsdomstol, der nu arbejder med sagerne, kommer til et resultat, der betyder altfor hård retsforfølgning og afstraffelse. Jeg har set, at man fra færøsk side skulle have henstillet, at baggrunden for disse handlinger blev taget med i betragtning, når skyldspørgsmålet skulle gøres op. Den kommunistiske gruppe understøtter en sådan henstilling.

Det er jo tillægsbevillingslovforslaget, der her er til behandling, og jeg vil derfor gerne pege på, at dette lovforslag omfatter en række udgifter, der allerede er afholdt, uden at tinget i henhold til forfatningens bestemmelser har bevilget de fornødne midler. Hverken forfatningsændringen eller to vintres udvalgsarbejde har ført frem til en ordning, der kunne have bragt overensstemmelse mellem grundlovens klare ord og administrationens praksis. Her må der en ændring til. De myndigheder, der fordrer love og beslutninger overholdt — som det nu sker overfor Klaksvigbeboerne — må selv efterleve lovenes ord og påbud.

Iøvrigt er det nu første gang, vi står overfor et fuldt finansår under den regering, som lovede en ny politik, og det var netop i dette år, vi skulle få følgerne af løfterne fra valgkampene i 1953 at se. Det var iøvrigt ikke alene i 1953, der blev givet løfter, og en ny politik blev ført frem. Denne nye politik blev også ført frem, benyttet som fane helt ind i 1954, og det var noget sådant, der blev givet udtryk for, da ordføreren for det socialdemokratiske parti ved samlingens afslutning i fjor sagde, at tiden var inde til en ny reformperiode i dansk politik.

Selvom den forrige folketingssamplings resultater ikke gav anledning til overdreven optimisme med hensyn til den lovede nye politik, måtte dog adskillige udtalelser af socialdemokratiske ledere tjene til at styrke opfattelsen af, at der nu ret snart ville ske noget. Hertil bidrog stats-

minister Hans Hedtofts tale omkring årsskiftet 1954, da han bebudede, at betænkningen om folkepension ville foreligge allerede i foråret 1954. Regeringen gav jo også tilsagn om at søge landarbejdernes arbejdstidsspørgsmål løst ad lovgivningsmæssig vej, og med forslaget om højere tilskud til nedbringelse af lejen i det nye boligbyggeri til niveauet af 1950 havde regeringen holdt liv i håbet om, at løftet om flere og billigere boliger ville blive indfriet. Også talen om fuld grundskyld indgik i billedet og i den politiske debat sidste sommer.

Der kunne føjes mere til om det, der blev sagt i fjor sommer om forbedrede levevilkår, om beskæftigelse, sociale fremskridt o. s. v.; men dette er tilstrækkeligt til at vise, at man bevidst sidste sommer holdt liv i forventningerne om en ny politik — og det endog på et tidspunkt, da man vidste, at valutavanskeligheder gjorde sig stærkt gældende. Det er karakteristisk, at selvom man talte for forsamlingerne ude i landet om en ny politik, om nye reformer, selvom man skrev om det i aviser og tryksager, er man ikke i den folketingssamling, der nu er ved at være afsluttet, mødt frem med nogen af de store forslag, der blev stillet i udsigt; man har tværtimod ladet dem ligge, og da den kommunistiske gruppe foreslog at gennemføre første etape af folkepensionen, d. v. s. en forhøjelse af renten for dem, der oppebærer aldersrente nu, til det beløb, der skulle være slutstenen på folkepensionen, opfordrede regeringen gennem socialministeren forslagsstillerne til at tage forslaget tilbage. Ikke engang en indgående behandling af forslaget gik regeringen ind på.

Det er karakteristisk, at medens man i fjor sommer gavmildt strøede om sig med løfter om en ny politik og nye reformer, gennemførte man i praksis en helt anden politik. Nedsikring af de offentlige anlægsarbejder indledtes allerede, inden folkettingen i fjor i juni måned sendtes hjem på ferie. Rentestigning, kreditstramning og begrænsning af offentlige arbejder samt boligbyggeri fulgte efter i juli måned, og alt dette blev ordnet administrativt. Alene det var stik imod løfterne om en ny politik, og det var endda kun en forsmag på, hvad det nu afsluttede finansår skulle bringe af nedsikringer. Nedsikringerne i september